

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 157:

Forslag til lov om afgift af lufthavnsvirksomhed.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 13/3 91. Første behandling 21/3 91. Betænkning 22/5 91).

Der var stillet 16 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 1, § 1 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 2, § 2 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af § 3, § 3 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 5, § 4, således ændret, ændringsforslag nr. 6 og 7, § 5, således ændret, ændringsforslag nr. 8, § 6, således ændret, §§ 7-9, ændringsforslag nr. 9-11, § 10, således ændret, § 11, ændringsforslag nr. 12, § 12, således ændret, § 13, ændringsforslag nr. 13 og 14, § 14, således ændret, §§ 15 og 16, ændringsforslag nr. 15 om en ny affattelse af § 17, § 17 i den nye affattelse, § 18, ændringsforslag nr. 16, § 19, således ændret, §§ 20 og 21 og ændringsforslag nr. 1 til titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 177:

Forslag til lov om ændring af lov om stempelafgift. (Stempelfrihed ved flytning af statsgaranterede studielån).

Af Frank Jensen (S) m.fl.

(Fremsat 2/5 91. Første behandling 17/5 91. Betænkning 22/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 169:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Restanceinddrivelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 25/4 91. Første behandling 2/5 91. Betænkning 24/5 91).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Ved førstebehandlingen var der i Folketinget et klart flertal imod, at man forhøjede lønindeholdelsesprocenten fra 15 til 20. Flertallet bestod af Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet.

Jeg kunne høre på indlæggene ved førstebehandlingen, at modstanden grundede sig på, at man anser det for at være et meget alvorligt retsskridt og meget dramatisk for dem, det vedrører, at tage 15 pct. af deres nettolønudbetaling direkte hos arbejdsgiveren, og at dette våben over for offentlige skyldnere er så barsk, at en forøgelse af det til 20 pct. ville være uacceptabelt.

Derudover talte vi ved førstebehandlingen en del om, at fremgangsmåden ved lønindeholdelse i nogle tilfælde er så barsk, at man kan se, at der ikke bliver taget rimelige sociale hensyn.

Under udvalgsbehandlingen har vi kunnet se, at en del af det flertal, der var modstandere af en forøgelse af lønindeholdelsesprocenten, nemlig SF, blev lidt, om man så kan sige, bløde i koderne og var med til at få regeringen til at fastslå, at der skulle lægges sociale kriterier ind i forbindelse med at foretage en lønindeholdelse, men at man på den baggrund, såfremt der stod sådanne sociale kriterier i meget runde formuleringer i øvrigt i lovgivningen, ville stemme for et ændringsforslag om en lønindeholdelsesprocent på 20.

Det er Socialdemokratiet fortsat modstandere af. Vi mener, det er godt, at man – delvis fremprovokeret af os i øvrigt – har fået de sociale kriterier skrevet ind i lovgivningen. Og det betyder, at Socialdemokratiet, hvis Socialdemokratiets ændringsforslag om at fastholde de 15 pct. bliver forkastet, vil kunne støtte det ændringsforslag, der foreligger om at indføre sociale kriterier og de 20 pct. Men det skal altså for-

stås på den måde, at vi er for de 15 pct. og for, at der skrives, at man skal tage sociale hensyn, sådan som det i virkeligheden i dag også skulle være tilfældet.

Nu får vi det skrevet i loven. Hidtil har det været skrevet i forskellige sammenhænge i forbindelse med inddrivelsesarbejdet, men vi har kunnet konstatere og er blevet præsenteret for sager, hvoraf det fremgik, at de direkte arbejdsværktøjer, man har haft til rådighed, er blevet brugt, uden at man har taget de hensyn, som der står i vejledningerne at man skal arbejde efter. Vi tror langt fra, at vi med at indføre en sætning i lovgivningen har sikret os imod, at man vil bruge det meget barske værktøj – et værktøj, som altså nu bliver slebet en ekstra gang, ved at man lader lønindeholdelsesprocenten stige til 20.

Jens Thoft (SF):

Det ændringsforslag, som nu bliver vedtaget, er jo et resultat af SF's arbejde. Og jeg vil gerne sige, sådan som jeg også sagde det ved førstebehandlingen, at vi har den holdning i SF, at folk bør betale deres skat, hvis de kan. Og hvis – det sikrede vi jo i sidste uge, skønt SF stemte imod – folk er nulskatteydere, fordi de har gamle underskud, der fremføres, så har jeg altså svært ved at se, at man ikke skal kunne trække 20 pct.

Vi har nu lavet den aftale med regeringen, at på den ene side er SF indstillet på at stemme for de 20 pct. under forudsætning af omvendt bevisbyrde – det er altså skattefar, der må ud og dokumentere, at der er råd til at trække 20 pct. – og på den anden side har vi fået de sociale kriterier med for så vidt angår den almindelige indeholdelse. Og som Folketinget vil vide, har jeg ved flere lejligheder, ikke bare ved førstebehandlingen, men også ved tidligere lejligheder, kritiseret, at vi har set nogle eksempler, hvor skattevæsenet med bål og brand har jagtet skatteydere.

Jeg vil gerne understrege, at jeg synes, at skatteyderne skal betale deres skat, men det kan ikke nytte, at man gør forsøg på at plukke hår af skaldede, og det har vi oplevet eksempler på.

Jeg tror, at vi er ude over det problem med den formulering, der nu er kommet, og derfor indstiller SF det forslag, som skatteministeren formelt set har stillet, til vedtagelse. Folk bør betale deres skat, og kan de betale 20 pct., f.eks.

[Jens Thoft]

fordi de overhovedet ikke betaler skat, men har gamle radikale rentefradrag, som de kan fremføre – ja, jeg taler specielt til Det Radikale Venstre, for det var Det Radikale Venstre, der sikrede, at akkorderede rentefradrag kunne fratrækkes i én uendelighed – så har jeg svært ved at se det skadelige i, at man trækker 20 pct. Men forudsætningen er naturligvis, at der er plads til det. Og derfor er jeg altså svært tilfreds med, at vi har den omvendte bevisbyrde for så vidt angår de 20 pct., og at vi har fået de sociale kriterier ind for så vidt angår de 15 pct.

Men så vil jeg også gerne medgive inkassomyndigheden, at dér, hvor man tilskriver skatteyder, og hvor skatteyder ikke reagerer, har inkassomyndigheden jo ikke ret meget andet at gøre end at trække via arbejdsgiveren det, man kan trække, nemlig 15 pct. Og er skatteyder utilfreds med det, må han godt nok møde op på skattekontoret og dokumentere, at hans forhold er anderledes. Men dér, hvor der ikke sker noget, kan inkassomyndigheden jo ikke foretage sig ret meget andet end at trække de 15 pct., og det har jeg svært ved at have ondt af.

Jeg mener fortsat, at folk bør betale deres skat.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu nævner hr. Jens Thoft et eksempel, nemlig undskudsfrømførsel, der undertiden betyder, at en skatteyder ikke betaler skat, i hvilke tilfælde hr. Jens Thoft synes det vil være rimeligt at få mulighed for at indeholde 20 pct.

Der er to ting at sige til det forhold, nemlig for det første, at den regel, der er lagt op til her, er generel; den handler ikke om nogle bestemte situationer, hvor der kunne være grund til at indeholde mere end 15 pct. I den forbindelse vil jeg gerne på Socialdemokratiets vegne tilbyde, at vi vil kunne finde en formulering, der gav en egentlig positiv adgang til at indeholde mere end 15 pct.

Den anden ting, der er at sige til hr. Jens Thofts argumentation, er, at 20 pct. er meget lidt i de tilfælde, hvor der er undskudsfrømførsel. I de konkrete tilfælde, hvor der er muligheder i skattesystemet for at bringe sig helt ud af beskatning, men hvor man har kunnet opbygge sig en restance til det offentlige, er det uacceptabelt, at det kun er 20 pct., som der lægges op til her.

Men realiteten i ændringsforslaget og den virkning, det vil få, er, at det vil rette sig til samtlige. Hver eneste, der bliver stillet over for bebrejdet lønindeholdelse, vil få at vide, at det er 20 pct., og det er det, vi tager afstand fra.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er lidt ked af at måtte sige, at jeg ikke synes, fru Pia Gjellerup er i stand til at læse indenad, og jeg vil bede skatteministeren om at bekræfte, at det ikke forholder sig, som fru Pia Gjellerup beskrev, nemlig at fremover vil hver eneste skatteyder få at vide, at det er 20 pct., medmindre han dokumenterer, at det er der ikke råd til at trække. Jeg kan se på det smil, ministeren sender, at han naturligvis vil bekræfte, at det ikke forholder sig sådan, og det har også været en klar forudsætning i det, vi har talt om i udvalget og efterfølgende. Dér, hvor man trækker mellem 15 og 20 pct., er der, om jeg så må sige, omvendt bevisførelse. Indtil de 15 pct. er det skatteyderens opgave at dokumentere, at det er der ikke råd til at trække.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet vender sig meget stærkt imod, at man forhøjer procenten fra 15 til 20, så man giver skattevæsenet mulighed for at trække så mange penge fra folk. Når folk først har tjent pengene og betalt 68 pct. i skat, er det altså meget, at man derudover skal betale 20 pct. ekstra.

Ved førstebehandlingen var Fremskridtspartiet meget tilfreds med, at der tegnede sig et flertal for at fastholde procenten på 15, og vi er meget kede af, at hr. Jens Thoft heroppe fra talerstolen nu har stået og holdt en flammertale for, at procenten skal op på 20. Hr. Jens Thoft, som er revisor, og som jeg anerkender har meget stor indsigt på det skattemæssige område, kan altså holde en flammertale for, at man nu går op på 20 pct. Jeg har hørt ham holde næsten den samme tale om, hvorfor man skulle blive på de 15 pct., og man kan næsten misunde hr. Jens Thoft, at han er i stand til at vende argumentationen på den måde. Hr. Jens Thoft har dokumenteret, at man ikke har kunnet påvise nogen tilfælde, hvor folk, hvis de ønsker en afdragsordning, der ligger under 15 pct., vitterlig har fået en sådan aftale. Der bliver altid sagt 15 pct., færdigt arbejde!

[Ole Donner]

Nu nævner hr. Jens Thoft et godt eksempel, nemlig mennesker, der fremfører underskud. Jeg er helt enig med hr. Jens Thoft i, at sådanne personer selvfølgelig sagtens, hvis de betaler nul i skat, kan afse 20 pct., og hvad dem angår, kunne man endda følge fru Pia Gjellerup i, at procenten måske er for lille. Men det, vi i Fremskridtspartiet lægger vægt på, er, at alle de personer, som man ikke kommer i kontakt med, altså kommer til at betale 20 pct.

Det vil også være uheldigt over for de mange skatteydere, der af den ene eller den anden grund får en forskudsregistrering, altså en registrering, uden at man har lavet det endelige regnskab færdigt. De kommer altså også til at betale 20 pct. af det, de skylder i gammel skat, og det er for meget, hvis de i forvejen er sat til at skulle betale en høj B-skat.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er ked af, at den foregående ærede ordfører ikke helt har forstået det.

For det første: Fremskridtspartiet fremstillede det, som om man nu kan trække 88 pct., nemlig først 68 og så 20; 20 til 68 det er 88. Det er imidlertid ikke det, det handler om, det er jo 20 pct. af det, der bliver tilbage, altså maksimalt 74,4 pct. Det ved jeg godt at Fremskridtspartiet synes er meget, men for særlig højtlønnede er det ikke så dramatisk, og som sagt er det den skat, som de særlig højtlønnede betalte for bare ganske få år siden, inden Fremskridtspartiet og regeringen i øvrigt gik i gang med at nedsætte skatterne.

For det andet har Fremskridtspartiets ordfører jo ret i, at der ikke har kunnet fremlægges gode eksempler på, at man ikke har trukket 15 pct. mekanisk. Det er jo rigtigt, og en af fordelene ved den ændring, der nu sker, er jo netop, at man får det sociale kriterium puttet ind i lovpargraffen. Dermed sker der den ændring nu, at hvis skatteyderen møder op og kan dokumentere, at budgettet kun kan holde til 10 eller 12 pct., trækkes der ikke mere end 10 eller 12 pct. Tidligere var det sådan, at det automatisk var 15 pct., færdigt arbejde!

Hvor der er tale om, at man trækker mere end 15 pct., er der omvendt bevisbyrde. Der behøver skatteyderen altså ikke at møde op; det er tilstrækkeligt, at skattevæsenet kan dokumentere – men det forudsætter jo altså så, at

man kan dokumentere – at der er plads. Det kan f.eks. være, fordi skatteyderen tjener en million; så er der jo rimelig plads, for så er der selv med 68 pct. i skat 320.000 kr. til privatforbrug, og det skulle vel kunne række et stykke.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jo, hr. Jens Thoft, jeg havde forstået hr. Jens Thofts indlæg, og jeg glæder mig til, at de grønne hæfter med referat af Folketingets forhandlinger kommer, for så vil hr. Jens Thoft kunne se, at jeg selvfølgelig ikke sagde, det ville være 88 pct. Selvfølgelig er de 20 pct. efter, at folk har betalt deres skat.

Men jeg glæder mig til at høre skatteministeren her fra talerstolen udtale, at den opfattelse, hr. Jens Thoft har, er rigtig.

Dernæst vil jeg vende tilbage til det, hr. Jens Thoft sagde, nemlig at da det var 15 pct., har vi ikke kunnet finde nogen eksempler på, at folk har kunnet komme igennem med en aftale på f.eks. 12 eller 13 pct. Nu tror hr. Jens Thoft altså, at det forhold vil blive bedre, hvis vi hæver procenten til 20. Det nikker hr. Jens Thoft til, og så må vi jo se, om hr. Jens Thoft får ret.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg er mildest talt forbløffet over den debat, der kører i øjeblikket, for da vi sad i Finansministeriet i sin tid og diskuterede disse spørgsmål, fik vi klart at vide, at der allerede nu blev taget sociale hensyn, og at man allerede nu ikke kom op på de 15 pct. Jeg mener at kunne huske, at skatteministeren nævnte tal, der lå et sted mellem 6 og 8 pct. som det normale. Nu ryster skatteministeren på hovedet, og det er jeg lidt ked af, for det er altså den opfattelse, jeg fik i ministeriet, da vi diskuterede det i sin tid, men så vil jeg bede ministeren om herfra at afkræfte det.

CD's holdning er selvfølgelig stadig væk, at vi støtter forslaget, men hvis resultatet er, at der kommer en meget skæv social følgevirkning også af de 15 pct., mener jeg, at det er i modstrid med det, der blev sagt under forhandlingerne i Finansministeriet i sin tid, og så må vi til næste år i givet fald tage fat på spørgsmålet igen. Det var en klar forudsætning for CD under de forhandlinger, at ingen, der var i en socialt dårlig

[Duetoft]

situation, ville komme til at betale de store procenter, vi taler om her. Det var forudsætningen, da vi diskuterede det i Finansministeriet; det blev sagt ganske klart, og vi fik bekræftet, at man ikke i dag gik op til de 15 pct. Det blev der sagt under forhandlingerne, og det går jeg bestemt også ud fra kan gentages her i folketingsalen.

Elisabeth Arnold (RV):

Under førstebehandlingen af dette forslag udtrykte jeg på Det Radikale Venstres vegne betænkelighed ved at gå op fra 15 til 20 pct. ved lønindeholdelse i tilfælde af restancer. Vi ville imidlertid støtte forslaget, hvis vi kunne få dokumenteret, at man tog sociale hensyn ved beslutningen om, hvilken procentsats man skulle indeholde trækket med.

Under udvalgsarbejdet, som jeg synes har været grundigt, er det blevet klarlagt, at skattemyndighederne ikke rutinemæssigt bruger de sociale kriterier. Det har været sådan, at hvis man ikke kunne få en frivillig aftale med restanten om en eller anden trækprocent, trak man med 15 pct., uanset om man kunne få oplysninger om restantens sociale forhold eller ej.

Det synes vi i lighed med flere andre partier var meget utilfredsstillende, og vi er derfor glade for, at det ændringsforslag, der nu foreligger fra ministerens side, klart siger, at man skal tage sociale hensyn; hvis man ikke kan få oplysninger om det, må man ikke trække mere end 15 pct., og det vil sige, at man fastholder status, som den er i dag. Kun hvor man kan bedømme klientens mulighed for at betale, kan man gå højere op.

Vi synes, det er et udmærket forslag, der er kommet frem nu. Og vi vil også gerne her give udtryk for, at vi synes, det er godt, at SF har kunnet bidrage konstruktivt til at få en løsning på dette problem.

Jeg kan ikke genkende de procentsatser, som hr. Duetoft nævnte for lidt siden, fra de eksempler, vi har fået præsenteret i Skatteudvalget på noget tidspunkt fra Skatteministeriet. Det er nogle ganske andre procenter, vi er blevet orienteret om fra Skatteministeriets side.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

For anden gang inden for en halv snes dage er jeg i stand til at rose Socialistisk Folkeparti for et konstruktivt samarbejde. Jeg håber ikke,

hr. Jens Thoft bliver alt for bedrøvet over at modtage denne ros. Men faktisk er det sådan, at det ændringsforslag, vi debatterer her, i meget høj grad må tilskrives det overordentlig konstruktive arbejde, som hr. Jens Thoft har udført i forbindelse med udvalgsbehandlingen af dette lovforslag.

Jeg vil gerne bekræfte de tilkendegivelser, som hr. Jens Thoft er kommet med her under andenbehandlingen. Som ændringsforslaget nu er formuleret, bliver det klart og tydeligt præciseret, at det er en forudsætning for lønindeholdelse, at reglerne om det såkaldte trans-beneficium er overholdt i alle tilfælde.

Ændringsforslaget er bygget op på den måde, at hvis der foretages lønindeholdelse under 15 pct., er det en betingelse, at dette kriterium er overholdt, men som hr. Jens Thoft har gjort opmærksom på, vil myndighederne ofte stå i den situation, at det overhovedet ikke har været muligt at få oplysninger fra skyldneren, og så må myndighederne selvfølgelig som den absolut sidste udvej gribe til at foretage en lønindeholdelse. Men som der står i bemærkningerne til ændringsforslaget, må det fortsat være sådan, at enhver henvendelse fra skyldneren om størrelsen af lønindeholdelsen udløser en helt konkret vurdering, og det var også det, hr. Jens Thoft lagde vægt på. Hvis skyldneren kommer og siger til myndighederne, at det, de er blevet stillet over for, er for skrappt, at det kan de slet ikke klare økonomisk, må det udløse en pligt for myndighederne til at foretage en helt konkret vurdering.

Endvidere indebærer ændringsforslaget, at der bliver mulighed for at foretage lønindeholdelse op til 20 pct., men betingelsen for at kunne gå over 15 pct., og altså op til 20 pct. er, at de foreliggende oplysninger entydigt peger i retning af, at lønindeholdelse kan ske, uden at skyldneren fratages det nødvendige til eget og familiens underhold.

Jeg synes, det er vanskeligt meget klarere at udtrykke det, der er Folketingets hensigt, nemlig på den ene side, at enhver skal betale det, man skylder det offentlige, men på den anden side også, at der selvfølgelig skal laves afdragsaftaler, som betyder, at den enkelte familie er i stand til at klare afviklingen af gælden. Det offentlige har jo ingenting ud af at pante mennesker for så store beløb, at familien lider økonomisk skibbrud derved, og det er derfor, der er

[Skatteministeren]

sket en understregning i dette ændringsforslag af, at vi nu får mulighed for at gå op til 20 pct. i lønindeholdelse, men der stilles også nogle skrappe betingelser for at gribe til et så stærkt redskab.

På den baggrund mener jeg også at kunne berolige hr. Duetoft, idet jeg mener, at ændringsforslaget i et og alt tilgodeser de synspunkter, som hr. Duetoft har givet udtryk for.

Jeg er glad for, at det under udvalgsarbejdet er lykkedes at nå til denne, synes jeg, meget konstruktive løsning, og jeg adresserer endnu en gang min tak til hr. Jens Thoft.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg kan forstå, at skatteministeren retter sin tak til hr. Jens Thoft, for ellers ville flertallet jo ikke have været der. Men når skatteministeren siger, at skattevæsenet ikke har noget ud af at pante store beløb, må jeg gøre opmærksom på, at det ikke har den store betydning, hvor store beløb de panter for; det, der har den store betydning, er, hvor meget de tilbageholder.

Hr. Jens Thoft sagde heroppe fra talerstolen for lidt siden, at en vedtagelse af dette forslag betyder, at der er omvendt bevisbyrde efter 15 pct., og jeg vil bede skatteministeren helt klart be- eller afkræfte, om det er tilfældet.

Endvidere vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det ikke er rigtigt, at en vedtagelse af forslaget betyder, at skattemyndighederne kan tilbageholde op til 20 pct., hvis de oplysninger, skattemyndighederne har, indicerer, at den pågældende og hans familie vil have rimeligt tilbage til at leve for, altså om det er rigtigt, at man kan gå op til 20 pct. uden at have haft kontakt med vedkommende, og om det er det rigtigt, som hr. Jens Thoft anførte, at der er omvendt bevisbyrde efter 15 pct.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal lige først sige til hr. Ole Donner, at når jeg brugte det måske lidt upræcise folkelige udtryk at pante, mente jeg i denne sammenhæng selvsagt løntilbageholdelse.

Jeg ved ikke helt, hvad hr. Ole Donner mener med omvendt bevisbyrde, men sammenhængen fremgår meget klart af bemærkningerne til ændringsforslaget, hvor der står:

»Efter ændringsforslaget gøres det til en betingelse for at iværksætte lønindeholdelse med

mere end 15 pct., at de således foreliggende oplysninger entydigt peger i retning af, at lønindeholdelse kan ske, uden at skyldneren fratages det nødvendige til eget og familiens underhold.«

Her kan man selvfølgelig sige, at der hviler en forpligtelse for den offentlige myndighed til, om jeg så må sige, at dokumentere, at det med en lønindeholdelsesprocent på mere end 15 er muligt for familien at have det nødvendige til sit underhold. Det er klargjort i bemærkningerne, at skattemyndighederne i praksis ofte vil være henvist til at søge oplysning om skyldnerens økonomiske situation i de allerede foreliggende oplysninger, f.eks. oplysninger fra seneste selvangivelse eller fra en frivillig forskudsregistrering og eventuelt tillige økonomiske oplysninger om bolig- og familieforhold, såfremt de er tilgængelige; der er jo mange metoder. Men det ligger klart efter ændringsforslaget, at myndighederne altså har en klar forpligtelse til at dokumentere, at det med en lønindeholdelse på mere end 15 pct. er muligt at levne tilstrækkeligt til familien.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg er tilfreds med, at skatteministeren og jeg mener det samme med ordet pante, som er, at pantefogden kommer ud og skriver fjernsynet op, mens det andet er, at man tager pengene direkte fra lønposen.

Imidlertid gav ministeren udtryk for, at han ikke vidste, hvad jeg mente med udtrykket omvendt bevisbyrde. Nu var det hr. Jens Thoft, der anvendte dette udtryk, og jeg forstod på hr. Jens Thoft, at det, han mener, er, at skattevæsenet, hvis man tilbageholder over 15 pct., over for skyldneren skal kunne dokumentere, at han har rimeligt at leve for. Det mener jeg ikke er rigtigt, for efter skatteministerens svar er der jo stadig væk mulighed for rent faktisk at trække op til 20 pct., hvis de oplysninger, som skattevæsenet er i besiddelse af, indicerer, at familien stadig væk har rimeligt tilbage at leve for. Det var det modsatte af, hvad hr. Jens Thoft sagde, og derfor er jeg glad for, at vi nu i hvert fald har fået konstateret, at det altså ikke er rigtigt, som hr. Jens Thoft siger, at der er sket en ændring ved, at procenten stiger fra 15 til 20. Hvor man før kun kunne gå op til 15, kan man altså nu gå op til 20. Problemet er jo – og det ved vi alle

[Ole Donner]

sammen – de personer, som skattemyndighederne ikke får fat i. For dem må man ty til de oplysninger, som skattemyndighederne har i forvejen. Men jeg kan se, at hr. Jens Thoft har bedt om ordet, og så får vi formentlig at vide, hvad der menes med omvendt bevisbyrde.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Denne helt unødvendige debat er jo et godt eksempel på, at udvalgsarbejdet ikke er blevet færdigt.

Der står – og jeg vil i virkeligheden blot forsøge endnu en gang pædagogisk, idet jeg synes, ministeren gjorde det udmærket, og jeg var fuldstændig enig i ministerens udlægning – direkte i bemærkningerne, at de foreliggende oplysninger entydigt skal pege i retning af, at løn-tilbageholdelse kan ske, uden at skyldneren fratages . . . osv.

Jeg synes, det er krystalklart, og det går jeg altså også ind for. Hvis de foreliggende oplysninger entydigt peger på, at skyldneren kan betale 20 pct., er skattefar efter min opfattelse også velkommen til at trække 20 pct. Hvis skatteyderen mener, det ikke er tilfældet, må han møde frem og dokumentere, at det ikke er tilfældet. Der står altså »entydigt«, og så er vi i hvert fald nede på de 15 pct. Hvis det viser sig, når skatteyderen fremlægger sine papirer, at der kun er plads til at trække 12 pct., for at trans-beneficiet er imødekommet, trækkes der kun 12 pct.

Så simpelt er det altså, må jeg sige til hr. Ole Donner, og jeg er ked af, at det skal være nødvendigt at lave udvalgsarbejde i salen, det synes jeg er unødvendigt. Jeg er heller ikke vant til at lave forlig med regeringen – det må jeg jo stå ved – eller til, at skatteministeren roser mig. Men det omvendte plejer nu heller ikke at være tilfældet.

Jeg er heller ikke vant til, at oppositionen – det opfatter jeg pludselig hr. Ole Donner som – forplumrer alting og lader som om, man ikke kan læse indenad. Igen tror jeg, at vi i denne sag havde været tjent med, at vi havde gjort udvalgsarbejdet færdigt, og det er en kritik af regeringens og Folketingets arbejdsform, men først og fremmest en arbejdsform, der er påtvunget Folketinget af regeringen, og som betyder, at vi i disse dage ikke får gjort arbejdet godt nok. For ellers er jeg sikker på, at det under ud-

valgsarbejdet havde kunnet lade sig gøre at forklare hr. Ole Donner, at det, der foregår, er fornuftigt nok: hvis folk kan betale de 20 pct., bør de altså også gøre det, for man bør betale sin skat.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg siger tak til hr. Jens Thoft for belæringen, og så synes jeg, vi skal gøre udvalgsarbejdet færdigt. Jeg må så konstatere, at hr. Jens Thoft gik væk fra det dér med den omvendte bevisbyrde fra 15 til 20 pct. Altså er hr. Jens Thoft klar over det samme, som jeg nu er – og det ville vi også være kommet frem til, hvis vi havde fortsat udvalgsarbejdet – nemlig at det med den omvendte bevisbyrde ikke finder sted. Man kan fortsat trække op til maksimum, og det er nu 20 i stedet for 15.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 50 stemte for, 66 imod.

Ændringsforslag nr. 2, § 1, således ændret, og §§ 2-8
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 172:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af offentlige fordringer. (Lønindeholdelse m.v.).

Af finansministeren (Henning Dyremose).

(Fremsat 25/4 91. Første behandling 2/5 91. Betænkning 24/5 91. Ændringsforslag nr. 2 af 27/5 91 uden for betænkningen af finansministeren).